

δάκτυλο, τὰ κόκκινα καὶ μεγάλα σου παγούργια, μέ τὸν δαυλὸ ὑπὸ τῆς πέτρας καὶ τοὺς βράχους σου καὶ θ' ἀνεπὸλουν — περσμένα χρόνια — νύκτας ὀλοκλήρους, ὅταν ἔφερον ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὸ δόλιο μου ἀγκίστρι. Εὗρισκω — εἶνε ἀληθές — καὶ τόρα εἰς τὴν ἄμμου σου τὰ ἄπειρα κοιλίδια, τῶν παιδικῶν μου χρόνων ποθεινὰ ἀθύρματα, τὰ λειπτά σου ὀλοστροφύλλα πετράδια, ὅταν τὰ ἐρίπταμεν, νὰ κολληθῶν καὶ νὰ χορεύουν ὀλισθίνοντα εἰς τῶν νερῶν τὰ νῶτα. Ἄλλ' ἡ λατρεία μου ἐκείνη, ἡ ὀλόξανθη τοῦ πρώτου ἔρωτός μου κόρη, ποῦ εἶνε; νὰ μεταβληθῶ καὶ πάλιν εἰς παιδίον, νὰ δίδω καὶ νὰ παίρνω τόσα καὶ φιλήματα, ὅσα ἐρίπταμεν πετράδια; ... Χάλα! θὰ ἀπέθνησκα πλειστάκις εἰς τὴν πικρὰν τὴν ξενιτειάν μου. Σὲ ὠνειρεύθην χιλιᾶκις εἰς τῆς Ἀττικῆς τὸ Φάληρον, σὲ παρωμοιάζω μὲ ὅ,τι ἔβλεπα νὰ ἀπατᾷ τὴν φαντασίαν μου καὶ σῆστέλλα χίλιζ φιλήματα μὲ τὸ γλαυκὸν τὸ κύμα, τὰ ἡλίσθη διὰ σέ, τὰ ἄλλα διὰ τὴν μαμμὰ μου. Ἐπὶ τέλους σ' ἐπανεύρον! Ἀραγε σὺ ἥλλαξες τόσον ἢ ἐγὼ καὶ ἐξέλιπεν ἡ θεία ἁρμονία, τὴν ὁποίαν μὲ ἐνέπνεες; Τόρα μὲ παρηγορεῖ μόνον τὸ παλαιὸν αὐτὸ βιβλίον καὶ κοιμισμένος εἰς τοὺς πόδας σου πλανῶμαι εἰς τὰ κάλλη τῆς Mireille καὶ τῆς Caloudat μου. Ὅταν εἰμυόρῃ, διατὶ κανεῖς νὰ μὴ ἀπατᾷ τὸν ἐαυτόν του; Παλαιὸν βιβλίον μου, παρηγόρει, ἀποκοίμησέ με!

N. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΟΝΕΙΡΑΤΑ

Η ΣΙΩΠΗ

Ὁ λόγρός μου ξαπλώνεται, σὰ μιὰ τριατάφυλλ. Ἄρμονία, ποῦ ἀναβλύζει μέσα ἀπὸ τὸ ἀπύθμενο χάος, ἡ σιωπὴ. Βαθὺ, στύγιο καὶ ἀρεπηρεάστο ἀπὸ κάθε ἀδιάκριτον ἤχον ἔχτεινεται τὸ παρθενικὸ σκοτάδι σὰ φτιασίδι στὸ βελούδινο πρόσωπο τῆς διαμαντοφορεμένης ἀραπίνας, ποῦ τριγυρνᾷε στὰ ἀπάτητα δώματα τοῦ Ἀείρου...

Ἀγάη ἡγάη γλυστοῖται, παραμερίζοντας τὴν ἀραχνόπλεχτη τῆς ἀνοίξεως φορεσιά, τὸ χαδεμένο ἀγέρι καὶ ἀνακατόνοντας τὰ φύλλα τῆς ὀλοπάρθενης ἱτιάς, ξέφρνχάει σ' ἓνα ἀχροπλισμένο γρίλημα.

Ἡ τραταφυλλιά, δειλὴ καὶ ντροπαλὴ νυφοῦλα, τινάζει ἀπ' τὰ φύλλα τῆς τὸ νυφικὸ πέπλο, τὴ διαμαντογέννητην δροσιά καὶ μύρια σκορπάει στὴ βελονδένια στρώση τῆς γῆς δαχτυλίδια. Μ' ἀφτὰ ἀρσβαθωριάζεται ἡ ἀνοιξή.

Κάπου κάπου ξεσχιζοῖ τὸν ἀγέρα τὸ τερέτισμα τοῦ γρύλλου σὰ μιὰ ἄλλον κόσμον ὀνειροφανταχτόν μελωδία, σὰ δακρυπλισμένος τόπος τοῦ

Μέντελου, ποῦ θέλει τὰ δείξῃ στὸ ἀχόρταγο μάτι τῆς ψυχῆς τὸ ἀδιέξοδο μυστήριον, τὸ στοιχειὸ, ποῦ τριγυρνᾷε στὸ ἐρημωμένο καὶ ἀκατοίκητο ἀφτὸ ἀράκτορον τῆς Ἀλήθειας, φοβερίζοντας τὸ σκοτάδι τοῦ πνεύματος.

Μέσα ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς ψυχῆς μου ξεχύνεται τὴν ὥρα ἀφτὴ ἀνέσπερη λαμπράδα, ποῦ μὲ τὸ θεῖο κ' εὐγενικὸ φῶς τῆς δείχνει στὰ πλημμυρισμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα μάτια μου μιὰ μακρινὴ ἀτατολὴ ὀνειροχτισμένου κόσμου ποῦ μιὰ μέρα θ' ἀκουμπήσω τὸ κουρασμένο μου κουράρι.

Φεύγει ἡ σιωπὴ. Διαλύεται ὁ ἔπρος τῆς ψυχῆς μου.

Ἀνοίγω τὰ μάτια μου στοῦ ἡλίου τὴν ἀνάδειξιν.

Ἐνὰ δάκρυ παρθενικὸ τρεμουλιάζει στὰ βλέφαρά μου, καὶ πέφτοντας, ξυπνάει τὴν ψυχὴ μου.

Ὁνειράτα ποῦ σ' ἓνα φτεροχτύπημα τῆς ψυχῆς ἀπρόσεχτο φύγατε γὰρ τὰ βαρβαλίσοντα ἄλλα ψυχῆς τὸν ἔπρος.

ΤΑΣΟΣ ΦΛΩΡΙΑΣ.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ « ΠΑΡΩΔΙΑ »

ΕΙΣ ΔΥΟ ΜΕΡΗ

ΠΡΩΤΩΠΑ

ΓΑΛΑΤΕΙΑ.

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ.

PENNOΣ Ἀδελφός του.

ΕΥΡΥΚΛΕΙΑ ἀμφίπολος ἑμπιστος τῆς Γαλατείας.

Ἡ σκηνὴ ἐν Κύπρῳ.

Ἡμίφως· διὰδρομος εἰς τὸ βῆθος, τοῦ ὁποίου φαίνονται δύο θύραι. Ἡ Γαλατεία λευγεμονοῦσα καὶ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ Πέννου, ἀκούει ὅσα ὁ Πυγμαλίων λέγει εἰς παρακείμενον θάλαμον.

« Ἡ φωνὴ τοῦ Πυγμαλίωνος. — Βλέπεις αὐτὸ τὸ βῆθρον καὶ ἀπορεῖς τὸ ἄγαλμα τί ἐγένεε καὶ πῶς τὸ βῆθρον κενὸν μένει. Θὰ σοὶ τὸ εἶπω, ὦ καλλίστη γυναικῶν ἄγαλμα καλλονῆς ἐκπάγλου ἐστηρίζετο ἐκεῖ. Κ' ἐγὼ — δὲν σὲ ἐγνώριζον ἀκόμη — ἠγάπησα τὸ ἄγαλμα. Καὶ τόσον ἐκλαυσα, τόσας θυσίας πρὸς τοὺς ἀθανάτους προσέφερα, ὥστε ὁ Ζεὺς ὑπὸ τῆς κνίσσης σκοτισθεῖς, ἔδωκε τὴν ἄδειαν καὶ... τὸ ἄγαλμα συνεκινήθη καὶ τοῦ βράθρου του κατῆλθε.

Τῆς Κύπρου ἀνέσσω ἐγένεε καὶ εἶνε ἡ Γαλατεία.

Αἶ, πῶς μὲ βλέπεις τόσον ἐκπληκτος, Γλυκέριον; Τὸ ἄγαλμα τὸ ἐμψυγθὲν, εἶνε ἡ Γαλατεία· ἡ σύζυγός μου. Εἶνε ὡραία πάντοτε, ἀλλ' ἔχει τὴν ψυχρό-